

عنوان مقاله:

مروری بر استفاده از زیست مهندسی با هدف مهندسی جنگل سازگار

محل انتشار:

همایش ملی چشم انداز جنگلهای کشور؛ تحول مدیریت (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 6

نویسندگان:

نسترن زارع - دکتری مهندسی جنگل، دانشگاه تهران

سید عطااله حسینی - هیئت علمی گروه جنگلداری و اقتصاد جنگل دانشگاه تهران

خلاصه مقاله:

یکی از مسائل مهم در جاده های جنگلی کوهستانی وقوع لغزش و رانش می باشد. پدیده زمین لغزش در نتیجه حرکت مواد بر روی دامنه، بر اثر آب و نیروی ثقل ایجاد و باعث تخریب طبیعت و از بین رفتن خاک می گردد. همچنین این امر سبب افزایش تصاعدی هزینه نگهداری در جاده های جنگلی می شود، این مشکل در ایران خصوصاً جنگل های شمال که دارای ناهمواری های مختلف است بسیار بارز و چشمگیر می باشد. اقدامات مختلفی برای اجتناب از خطر لغزش و کم کردن اثرات منفی آن به انجام میرسد ولی آنچه در این بین حائز اهمیت است دوام این روش ها و کم هزینه تر بودن آنهاست. از بین روش های متعدد، یک راه حل، تکنیک های زیست مهندسی خاک است و به عنوان استفاده از گیاهان برای پایدارسازی تعریف می شود، که بعضی از عملکردهای مهندسی مانند تقویت خاک و جلوگیری از ناپایداری را موجب می شوند. پوشش گیاهی، فرسایشی را که توسط آب ایجاد شده با باران ربائی، افزایش نفوذ آب و جذب رواناب کاهش داده و باعث پایداری خاک توسط ریشه ها می شود. گیاهان به عنوان نوعی از ابزارهای زیست مهندسی علاوه بر داشتن قابلیت خودتجدیدی و خودترمیمی، برخلاف مصالح مصنوعی فاقد اثرات منفی بر محیط زیست نیز هستند. درواقع پوشش گیاهی عاملی مهم در ایجاد تعادل در محیط بین نیروهای ویرانگر که موجب ناپایداری و نیروهای سازنده طبیعت که باعث ایجاد پایداری می شوند است. در این مقاله برخی از پژوهش های صورت گرفته در داخل کشور جهت درک بیشتر این موضوع مورد مطالعه قرار گرفته است.

کلمات کلیدی:

جاده های جنگلی، زمین لغزش، زیست مهندسی، پوشش گیاهی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1131252>

